

Diebliffet, men jeg vilde som sagt ønske, at Sagen maatte komme til en hurtig Behandling. Jeg kan ikke have nogen Formodning om, om vi ville komme til et saadant Resultat, at Regjeringen vil gaa ind derpaa, men det forekommer mig ønskeligt, at det kunde komme til at vise sig snarest muligt, og at Sagen da kunde gaa til Landsthinget, for at vi kunne faae at se, hvorledes det vil stille sig til den iaar, om det vil fremme Sagen og erkjende, at der i Virkeligheden dog var Anledning til en hurtigere Fremme af den, skjøndt det da ikke erkjendte, at det havde nogen paatværende Hast dermed i forrige Session. Med Hensyn til de Satter, som findes i Lovforslaget, og idethelt hvilket Tillæg der skal gives, da antager jeg det for ønskeligt nu at tale derom. Jeg tror, at der maa gaa adskillige Undersøgelser, forud og at der nødvendigvis maa et Udvalg til at behandle Sagen, men fordi et Udvalg faar den til Behandling, deraf følger da ikke, at Sagen findes. Naar Udvalget faar den Opgave fra Thingets Side at fremskynde Sagen, vil Hurtigheden jo ogsaa opnaas, om end Udvalg nedsettes. Jeg vilde altsaa blot udtale, at det forekommer mig, at de Vedkommende have et billigt Krav paa, at Sagen bliver hurtigt behandlet, og uden at indlade mig paa en Dadel over Regjeringen med Hensyn til denne Sags tidligere Fremme, skal jeg dog sige, at det forekommer mig, at, naar Regjeringen idethelt havde villet forelægge denne Lov i forrige Samling, og der var Leilighed til at faae den igjennem, naar Rigsdagens Samværen blot forlængedes en ganske kort Tid, tror jeg, det havde været gavnligt, om den havde lagt sit Lod i Bægttskaalen ved den daværende Leilighed; men derved skal jeg ikke nu opholde mig videre; jeg skal kun anbefale Thinget at lade denne Sag blive hurtig fremmet, for at de, der virkelig trænge til at faae en Hjælp ad denne Bei, maa kunne faae den snart.

Berg: Saavidt jeg forstod det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Lauber), skulde dette Lovforslag efter hans Formening gaa til det eventuelle Lønningslovudvalg og henligge der, indtil man faae, hvorvidt man kom med de Lønningslove, som bleve henvisne til dette Udvalg, og saafremt man da fik Lønningslove vedtagne og deri fik bestemt, at disse Love skulde have tilbagevirkende Kraft fra 1ste April 1880, skulde Dyrtidstillæget bortfalde, og for de Loves Vedkommende, der ikke kom igjennem, kunde man saae at enes om et Tillæg. Saavidt jeg forstod det ærede Medlem, var det hans Betragtning. Det er jo muligt, at Sagen kunde gaa i Gang saaledes, hvis der var saa gode Udsigter til denne frugtbare Virksomhed ved Hjælp af Lønningsudvalget iaar, fremfor hvad der viste sig at være Tilfældet ifjor. Jeg er ikke saaledes inde i den politiske Stilling her i Folkethinget og i det Hele taget i Forholdene, at jeg veed, hvorfra det ærede

Medlem har de gode Forhaabninger iaar fremfor ifjor, men selv om disse gode Forhaabninger stete sig bedst, er der, forekommer det mig, et Par Banfælgeligheder ved denne Fremgangsmaade. For det Første er der den Banfælgelighed, at ved denne Fremgangsmaade fyldestgøres ikke det Ordsprog: „Den, der hjælper hurtigt, hjælper dobbelt“; thi vilde Folkethinget kunne enes med de øvrige Faktorer i Lovgivningsmagten om at hjælpe til en vis Grænde, da tror jeg, at man hjælper dobbelt ved at hjælpe snart. Dette fyldestgøres altsaa ikke ved denne Fremgangsmaade. Men dernæst forekommer det mig heller ikke praktisk at give Lønningslovene tilbagevirkende Kraft; thi der vil jo hengaa nogen Tid med at gennemføre de formentlig med Lønningslovene følgende administrative Forandringer i vedkommende Lønningssetater; Personer rykke jo op fra en Klasse til en højere. Saa at de, naar Loven er gennemført, ikke ville staa paa det Punkt, hvorpaa de stode Maret iforveien eller ved Begyndelsen af det paagældende Finantsaar, og altsaa vilde den Bestemmelse, at de Lønninger, som de faae, efter at Lønningslovene ere gennemførte, for dem skulde have tilbagevirkende Kraft, formentlig ingenlunde træffe billigt og retfærdigt; for deres Vedkommende, der blive satte op enten paa højere Alderstillæg eller i en anden og bedre Stilling, vilde efter min Mening denne Bestemmelse om tilbagevirkende Kraft i Virkeligheden være altfor indbefommende. Jeg tror ikke, at det Princip er rigtigt, at Lønningslove skulde have ialfald saa betydelig tilbagevirkende Kraft som maatte for et helt Finantsaar, eller maatte endog ogsaa ved derover; jeg siger: maatte endog ogsaa ud derover, thi efter alt det Arbejde, der opbygges i Rigsdagen, lader det jo ikke til, at Udsigten til at blive færdige til 1ste April er saa meget sikker. Jeg kan derfor ikke tiltræde denne Betragtning, skjøndt det glæder mig at høre, at det ærede Medlem forstikker, at Forslaget ikke har til Hensigt at komme bort fra selve Spørgsmaalet, men at det er hans Mening, at der bør gjøres Noget. Det er en Fremgang i Retning af det Humane i denne Sag fra det ærede Medlems Side, som Ingen skal slatte mere end jeg, der tydelig erindrer hans Stilling til Spørgsmaalet i forrige Samling. Jeg har naturligvis efter denne Udtalelse fra det ærede Medlem og den Udtalelse, vi hørte fra den sidste ærede Taler om, at han ligeledes vil have Lovforslaget i Udvalg, have mange Undersøgelser anstillede og derefter bestemme sig til den Grænde, han vil tilraade, ikke meget Naab om, at den Genstilling, jeg vil gjøre, kan vinde Folkethingets Bifald, nemlig at lade Lovforslaget gaa uden Udvalg og give det det Indhold, Folkethinget gav det sidst, da det behandlede det. Et vilde jeg imidlertid ønske, at Folkethinget vil, naar det vil gjøre Noget, hvor lidt eller hvor meget det end er, gjøre det snart. Under Forudsætning af, at Folkethinget vil gjøre de to Ting, vil jeg ønske,